

Mentsen Isten tőle!... édes jó szülőim
 Hogyha megéreznék fioknak keservét,
 Szerető szívök a sírban sem pihenne,
 Egy bú lenne nekik a hosszú öröklét.

Isten veletek hát!...
 Csak egyszer még, egyszer
 Ölelkezzem össze
 Sírkeresztetekkel...
 Olyan a két ága, mint két ölelő kar,
 Mintha apám s anyám nyujtaná ki karját...
 Tán fölemelkedtek halotti ágyokból,
 Fiokat még egyszer ölelni akarják!

(Petőfi Sándor.)

A HONVÉDHUSZÁR.

Messze, fenn a Dnyeszter partján, Lombjukvesztett fák alatt, Roppant ellenséggel szemben Áll a kis magyar csapat. Úgy támadtak, mint a vihar, Ma a „vörös ördögök“, Míg elszaládt az ellenség S megbujt árcai mögött. Álmodozva lova mellett, Ott áll Jancsi, a vitéz, Nincs húsz éves, félig gyermek, Ámde hősnek már — egész!	Mikor elment édesanyja Könnyezve adott neki Kis kendőben anyaföldet, Hogy ágyát bárhol veti, Fáradt fejét arra hajtsa Pihenésre, csendesen S legyen édes álma rajta Vad, idegen földeken. S Jancsi álma oly édes, Sorsa bármily keserű — Barna kislány mosolyog rá... S táncra hív a hegedű... Rajta huszár, csak előre! Véred hul bár a mezőre, Rajta huszár, a magyar Hős míg él és hős, ha hal!
--	---

Tovább mennek a huszárok,
 Hősen küzdve mindenütt,
 Míg egy golyó Jancsi szívéen
 Jaj, — halálos sebet üt...
 — Éljen! Győztünk! — földre hullva
 Végső szava ez neki —
 S a drága szent honi földet
 Feje alá helyezi...
 Ifjú életét így áldozza
 Érted: Király és Haza...
 Hősi hírét szellő szárnya
 Zengve röpíti haza.

Rajta huszár, csak előre!
 Véred hull bár a mezőre,
 Rajta huszár, a magyar
 Hős míg él és hős, ha hal!

(Lampérth Géza fordítása).

Az eredeti német vers „Der Honvedhusar ein Reiterlied aus Oesterreich-Ungarns grosser Zeit“ címmel a világháborúban s a következő megjegyzéssel jelent meg: „A kraszniki csata után az egyik német kórházba egy honvédhuzárt vittek súlyos sebesülten, aki kis kendőben hazai földet szorongatott, amelyet édesanyja adott neki búcsúzáskor, hogy ha halálosan megsebesül, magyar földön hajtsa fejét örök álomra“.

A részvét.

A legtöbb embert annyira befoglalják saját valódi vagy képzelt sebei, hogy mások sebeit legföljebb ha egyszer megnézi kíváncsiságból, de igazi szeretetre nem képes. De sokan nem is akarják látni azokat a borzasztó sebeket, melyeket jobbra-balra osztogat az élet, mert az ilyen betekintés az élet sötét oldalába zavarná örömeiket és felhúzná idegeiket.

Milyen kevesen vannak, akik igazán, szívből megtudnak hallgatni valakit! Milyen kevés komolyság szól azokból a kérdésekből, amelyek hogylétünket tudakolják! Aki kimerítően akar válaszolni az ilyen kérdésre, a legtöbb kérdező azonnal elhallgattatja vagy ha nem, értésére adja, hogy mindezt nem komolyan kérdezte? Csak úgy, megszokásból. Egyszer egy király a világot nem ismerő tudóstól felesége hogyléte felől érdeklődött. „Ó, felség, a szegény asszony már hetek óta...“ „Ne részletezze kérem...“ — szakította félbe a király. Nemcsak királytól telik ki az ilyen felelet, ott lebeg az nagyon sok ember ajkán, ha valaki komolyan veszi a hogylétet tudakozó kérdésüket.

Végül aztán ezer közül tud hallgatni egy, aki igazán, igénytelenül meghallgatja azt, amit kérdezett. Ezek tudnak kellő időben beszélni a fáradtakkal. Pedig ezt a tapintatot el lehet sajátítani, ha valaki egyáltalában szeretni akar. A dolog azon mulik, bele tudjuk-e élni magunkat mások helyzetébe? Ha ebben az értelemben gyakoroljuk magunkat az igazi részvételben, nemcsak a betegekkel, hanem más emberekkel szemben is, kikkel sorsunk összehoz, akkor nemcsak azt a boldogságot fogjuk élvezni, amely meg van ígérve a békeeséseknek, hanem más tapasztalatra is jutunk: az a lelki szabadság, mely után legjobb óráinkban mindnyájan vágyódunk, csak annak adatik meg, aki kimenekült önzése karmaiból. Amint